

Isus, svjetlost u nama

Blagdan Svijećnice spomen je Isusova prikazanja u hramu. Prilikom prikazanja starac Šimun je dijete Isusa nazvao "svjetlom na prosvjetljenje naroda". Isus se čitavim svojim životom očituje kao Svjetlo. Svatko tko se dopusti od njega obasjati postaje odraz božanskoga svjetla i pozvan ga je nesebično širiti.

Stoga Isus govori: "Unosi li se svjetiljka da se pod posudu stavi ili pod postelju? Zar ne da se stavi na svijećnjak? Ta ništa nije zastrto, osim zato da se očituje, i ništa skriveno osim zato da dođe na vidjelo!" Pazite što slušate. "Mjerom kojom mjerite mjerit će vam se. I nadodat će vam se. Doista, onomu tko ima dat će se, a onomu tko nema oduzet će se i ono što ima."

Obilježavamo blagdan Svijećnice kao ljudi svjetiljke. U svakome gori svjetlo. U svakome postoji moć da zapali svjetlo i u drugome. To je svjetlo osmjeha, pružene ruke, uljudnog pozdrava, iskrene sućuti, prijazne riječi, svjetlo dobrohotnosti, spremnosti na neposrednu pomoć, za nas vjernike svjetlo vjere, nade i ljubavi. Nema čovjeka koji ne bi u sebi nosio neko od spomenutih svjetālā, a i mnoga druga. Svaki je od nas svijećnjak na kojem gori poneka od spomenutih kvaliteta.

Zašto onda toliko smrknutosti, toliko mraka oko nas? Tama je uvijek izvor straha. Tmica uvijek širi nepovjerenje, nesigurnost, neprovidnost. Svjetlo ima moć razoriti mrak.

Zašto nas Bog danas unosi u ovaj dan? Zato da budemo svjetlo, da gorimo, grijemo i osvjetljavamo, da palimo ugasla svjetla u srcima ljudi.

Isus nas upozorava: "Pazite što slušate!" Hoće reći, ovo je ozbiljno. "Mjerom kojom mjerite mjerit će vam se!" To jest: nemojte zahtijevati svjetlo, a kriti se pod posudom ili posteljom. To je ono, kad volimo reći: ja ne mogu, ne da mi se. Nemojte računati samo sa sobom, jer to svjetlo što je upaljeno u vama na krštenju i nije vaše, nego Božje. Nitko ga nema pravo zadržavati za sebe, već u Ime Božje i s Božjom pomoću dići ga na svoje oči, uši, usta, ruke. Tako se ono dijeli mnogom ugaslom oku koje više ne želi vidjeti nikoga, mnogom ugaslom uhu koje ne želi čuti nikoga, mnogoj osušenoj ruci koja se više neće pružiti nikome.

Dobri i dragi ljudi, shvaćate li koju moć nosite u sebi? Zato sada, kad dođete na posao, na ulicu, u trgovinu, u ured, s ljubavlju pogledajte čovjeka koji vama ide u susret i zapalite ljubav u njegovu oku, pozdravite i nagovorite čovjeka čije uho je već mrtvo, jer ga odavno niste pozdravili, pružite ruku čovjeku čija se ruka osušila, jer je i vaša već odavna mrtva za njega. Ne bojte se darovati svoje svjetlo, jer svjetlo se dijeljenjem umnožava, širi, rasplamsava. Nemojte samo reći: kako ću, već recite: u Tvoje ime, Bože! I dogodit će se čudo.

Kao što se svjetiljka ne unosi u sobu da se stavi pod posudu ili postelju, tako ni vi ne ulazite u današnji dan zato da krijete ono što je Bog u vama zapalio, već da to očitujete i da nitko ne bude u tami.

Nemojmo sramežljivo živjeti neizmjereno bogatstvo kojim nas obogati Bog, već ga danas nesebično dijelimo kako bi se u tom svjetlu svi prepoznali kao braća i djeca jednoga Boga. Vjerujemo Bogu s kojim se može i s onu stranu naših mogućnosti.

Hrabro i sretno!

o. Vjenceslav Mihetec, OCD

(usp: *Hvaljen Isus i Marija. Jutarnje meditacije četvrtkom na "Radio Sljemenu"*, Knjiga 2, KIZ, Zagreb, 2009., str. 109.-110.)